

ŻYĆ EWANGELIA

XIV NIEDZIELA ZWYKŁA, *C* Łk 10,1-9 * 03.07.2022

(568)

Jezus wyznaczył jeszcze innych siedemdziesięciu dwu uczniów i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjść zamierzał. Powiedział też do nich: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Idźcie! Oto posyłam was jak owce między wilki. Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie. Gdy wejdziecie do jakiegoś domu, najpierw mówcie: Pokój temu domowi. Jeśli tam mieszka człowiek godny pokoju, wasz pokój spocznie na nim; jeśli nie, powróci do was. W tym samym domu zostańcie, jedząc i pijąc, co będą mieli: bo zasługuje robotnik na swoją zapłatę. Nie przechodźcie z domu do domu. Jeśli do jakiegoś miasta wejdziecie i przyjmą was, jedzcie, co wam podadzą; uzdrawiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im: Przybliżyło się do was królestwo Boże».

„Pan Jezus posyła swoich uczniów, aby nieśli pokój. Chodzi o pokój wewnętrzny, duchowy, ale też o pokój między ludźmi, bo bez niego nie będzie tego pierwszego rodzaju pokoju. Świat bardzo potrzebuje pokoju, bo jego brak ogromnie wpływa na ludzkie postępowanie: tam, gdzie nie ma pokoju, tam jest łatwo o agresję i przemoc. Dawanie pokoju nie oznacza bierności wobec zła, lecz raczej docieranie do jego źródeł, by je wyeliminować. Dawanie pokoju to skuteczne pokonywanie zła, bo oznacza pokonywanie zła dobrem. Zobaczmy więc, do jak niesamowitych rzeczy uzdalnia Jezus swoich uczniów! Może nas to dziwi. Jeśli tak, to jeśli czujemy się uczniami Jezusa i faktycznie nimi jesteśmy, powinniśmy bardziej uwierzyć w siebie i nie oglądając się na nic dawać pokój na sposób Jezusowy. Świat nas potrzebuje”

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Jakie jest moje powołanie życiowe i jak je realizuję? Czy jestem człowiekiem pokoju?

Do wykonania: Zadbam o pokój w mojej rodzinie i w miejscu mojej pracy.

KALENDARZ LITURGICZNY

04.07 (poniedziałek) Wspomnienie św. Elżbiety Portugalskiej

Urodziła się jako szóste dziecko króla Aragonii Piotra III i Konstancji, córki króla Sycylii. Gdy miała 12 lat, wydano ją za żonę króla Portugalii Dionizego. Wówczas na stałe przeniósł się z Hiszpanii do Portugalii. Wkrótce na świat przyszła córka, rok później syn. Małżeństwo z Dionizym trudno nazwać szczęśliwym. Król z namiętnością oddawał się zabawom i polowaniom. Elżbieta zajęła się całkowicie

wychowaniem dzieci - nie tylko swoich, ale także dzieci z nieprawego łoża króla. Wolny czas poświęcała modlitwie i uczynom miłosierdzia. Lekkomyślne życie króla zaowocowało w końcu nieuleczalną chorobą. Św. Elżbieta nieustannie przy nim czuwała. Król Dionizy zmarł pełen skruchy zaopatrzony w sakramenty św. Po śmierci męża św. Elżbieta wolna od obowiązków rodzinnych oddała się zupełnie życiu duchowemu. Opiekowała się chorymi, starcami i opuszczonymi. Wstąpiła do III Zakonu św. Franciszka i oddała się modlitwie oraz uczynom pokutnym. Pieszko udała się w pielgrzymkę do Compostelii. Ufundowała wiele klasztorów. W końcu wstąpiła do surowego klasztoru klarysek. Zmarła 4 lipca 1336 r. w Estremoz. W 1612 r. rozpoczęto proces kanonizacyjny i otwarto grób Świętej. Okazało się, że ciało zastano nietknięte. W 1625 r. uroczystej kanonizacji dokonał papież Urban VIII

05.07 (wtorek) Wspomnienie św. Antoniego Marii Zacceria, prezbitera

Urodził się w Cremonie w 1502 roku. Najpierw był lekarzem, potem kapłanem. Aby naprawić niedostatki Kościoła, tworzył grupy duchowe świeckich i założył Zgromadzenie Synów Świętego Pawła, nazwanych później barnabitami. Zmarł w Cremonie 5 lipca 1539 roku, został kanonizowany w 1897 roku.

06.07 (środa) Wspomnienie bł. Marii Teresy Ledóchowskiej, dziewicy

Maria Teresa urodziła się 29 kwietnia 1863 roku w Loosdorf w Austrii. Otrzymała głęboko religijne wychowanie. Mając lat 27 zrezygnowała ze stanowiska damy dworu i wszystkie swoje talenty literackie i organizacyjne poświęciła dziełu misji afrykańskich. Dnia 9 września 1895 roku złożyła śluby zakonne jako pierwsza sodaliska założonego przez siebie stowarzyszenia misyjnego, zwanego Sodalicją świętego Piotra Klawera. Zmarła 6 lipca 1922 roku w Rzymie. 10 lipca złożono jej ciało na głównym cmentarzu rzymskim przy bazylice św. Wawrzyńca. Proces beatyfikacyjny rozpoczęto w roku 1945. Paweł VI w świętym roku jubileuszowym, w niedzielę misyjną 19 października 1975 r., wyniósł ją do chwały ołtarzy. Ciało jej od roku 1934 znajduje się w domu generalnym Sodalicji. W czasie Soboru Watykańskiego II biskupi Afryki licznie nawiedzali grób tej, która całe swoje życie i wszystkie swoje siły poświęciła dla ich ojczyznej ziemi. W nagrodę za bezgraniczne oddanie się sprawom Afryki Maria Teresa zdobyła zaszczytny przydomek Matki Afryki.

08.07 (piątek) Wspomnienie św. Jana z Dukli, prezbitera

Przyszedł na świat w Dukli w 1414 roku. W młodym wieku wstąpił do franciszkanów, ale po wysłuchaniu kazania św. Jana Kapistrana, który w tym czasie przebywał w Polsce, przeszedł do bernardynów i gorliwie głosił Ewangelię, zwłaszcza wśród rosyjskich i armeńskich schizmatyków. W 1474 r. dodawał otuchy – błogostawiając Najświętszym Sakramentem – mieszkańcom Lwowa, którzy bronili miasta przed Mongołami. Najeźdźcy zmuszeni zostali do ucieczki, a Jana nazwano „błyskawicą na niewiernych”. Umarł 29 września 1484 roku we Lwowie. Spoczywa w Dukli. W 1733 r. papież Klemens XII ogłosił Jana z Dukli błogostawionym. Od 1948 r. toczył się proces kanonizacyjny. Kanonizował go papież Jan Paweł II w Krośnie 10 czerwca 1997 r. Po uroczystej mszy na lotnisku w Krośnie papież poświęcił świątynię nazwaną imieniem tego świętego. Św. Jan z Dukli na mocy uchwały Sejmu RP został ogłoszony jednym z patronów roku 2014.